

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.166/2011/13. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2012. január hó 20. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt **vádlott** ellen indított büntetőügyben a Fejér Megyei Bíróság 10.B. 243/2010/46. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlottra kiszabott börtönbüntetés tartamát 5 (öt) évre enyhíti.

A Fejér Megyei Rendőr-főkapitányságon T.27/2010. számon kezelt bűnjelek közül a 11. tétel alatti kés elkobzását mellőzi és megsemmisítését rendeli el.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig a vádlott által előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli.

A másodfokú eljárás során felmerült 18.800.- (tizennyolcezer-nyolcszáz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Fejér Megyei Bíróság a 2011. április 8. napján kihirdetett 10.B.243/2010/46. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 166.§ (1) bekezdésébe ütköző emberölés bűntettének a Btk. 16.§-a szerinti kísérletében, ezért főbüntetésül 6 évi börtönre, mellékbüntetésül 6 évi közügyektől eltiltásra ítélte.

A szabadságvesztésbe beszámítani rendelte a terhelt által előzetes fogvatartásban töltött időt, rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, köztük a 11. tétel alatti kés elkobzását rendelte el, a bűnügyi költség nagyobb részét a vádlottra, míg a hemogenetikai szakértő díját az államra terhelte.

Az ítéletet az ügyész tudomásul vette, a vádlott és védője téves jogi minősítés miatt és enyhítés végett fellebbezést jelentett be.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF. 841/2011/4. számú átiratában bejelentette, hogy a nyilvános ülésen nem kíván részt venni, a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartva azok elutasítását indítványozta.

Álláspontja szerint a megyei bíróság az eljárási szabályokat megtartva folytatta le az eljárást, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a bizonyítékokat a logika szabályai szerint értékelte.

A megállapított tényállás nagyobb részben megalapozott, az orvosszakértői vélemény alapján annyiban egészítendő ki, hogy a vádlott mind a mellkasi, mind a hastájéki szúrásokat közepes vagy azt meghaladó erővel követte el.

A vádlott a cselekmény elkövetését beismerte, ugyanakkor előadta, hogy a sértettnél kést látott, melytől megijedt, és a cselekményt erős felindulásban követte el. A vádlott ezen védekezését megcáfolta a sértett vallomása, valamint az orvosszakértői vélemény is.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat helyesen értékelte, a mérlegeléssel megállapított tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére.

A cselekmény minősítése törvényes. A büntetés kiszabást befolyásoló alanyi és tárgyi tényezőket helyesen vette számba az elsőfokú bíróság, és azokat súlyuknak megfelelően értékelte. A kiszabott büntetés nem törvénysértően eltúlzott, annak enyhítése nem indokolt. Mindezek alapján az ítélet helybenhagyását indítványozta.

A vádlott írásbeli beadványában a sértett szavahihetetlenségére hivatkozott, mellyel álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem foglalkozott kellő súllyal, állításait indokolás nélkül fogadta el, arra sem tért ki, hogy ő - a sértett állításával ellentétesen - nem autóval érkezett a helyszínre, melyet más bizonyítékok is alátámasztanak. Hangsúlyozta, hogy a sértett folyamatosan provokálta a virrasztás során, kihívta bokszolni, ő csak azért követte, hogy meggyőződjön arról, hívja-e mobiltelefonon azokat az embereket, akikkel meg akarta veretni. Mindezt csak látszólagos, hogy a sértetti kihívást elfogadta. Az udvaron a sértett megtámadta, a kezében lévő kést szúrásra tartotta, ő megpróbált kitérni, elszaladt, megbotlottak, a sértett kezéből a kés kiesett, melyet felvett, a sértett nekiment, ütötte, rúgott felé, ő kisebb mozdulatokkal megszurkálta. A helyszínről azért távozott el, mert félt a hozzátartozók haragjától. Egyik rokonának szólt, hogy hívjon mentőt. A cselekmény idején egy kis bicska volt a zsebében, azt azért hordta magánál, mert köszörűs cigány ember. Élettársa vallomásában erre a bicskára gondolt, amikor felszólította, hogy dobja el.

A büntetés-végrehajtási intézetben keletkezett, tárgyalási szakban becsatolt beadványát zárkatársa írta, aki a vádiratot másolta át. Nem olvasta el, mert erős nyugtatókat szedett, így fordulhatott elő, hogy abban olyan tények szerepelnek, amelyek nem az ő gondolatait tartalmazzák.

A nyilvános ülésen felszólaló védő arra hivatkozott, hogy a vádlott méltányolható okból származó erős felindulásban követte el a cselekményt. A sértett egész este heccelte, tudata beszűkült, a szúrások célzás nélkül, gyorsan követték egymást, tudata a sértett halála bekövetkezésének lehetőségét nem fogta át.

Mindezek alapján indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a cselekményt erős felindulásban elkövetett emberölés büntette kísérletének minősítse.

Másodlagos indítványa az volt, hogy a megbánásra, a sértetti megbocsátásra, a 4 gyermekes családi állapotra figyelemmel a bíróság a büntetést enyhítse. Felhívta a figyelmet arra is, hogy a vádlott maga értesítette a rendőrséget, a nyomozóhatóság munkáját segítette, hosszú tartamú börtönbüntetése kiskorú gyermekei testi, lelki fejlődését akadályozza.

A vádlott az utolsó szó jogán írásbeli beadványában foglaltakat fenntartotta.

A bejelentett fellebbezések folytán a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348.§ (1) bekezdés alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartva a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességükben is értékelte, mérlegelte. Tényből tényre is helyesen következtetett.

Messzemenőig eleget tett ügyfelderítési kötelezettségének, az eljárás során a vádlott, a tanúk, a szakértő figyelmeztetése törvényes volt, az ellentmondásos vallomásokra tekintettel a vádlott és a tanúk elé tárta az eltérő vallomásrészeket, a szükséges szembesítéseket lefolytatta, e célból a korábban kihallgatott tanúkat visszaidézte.

Az orvosszakértőt a tárgyaláson részletesen meghallgatta a sérülések keletkezési mechanizmusával kapcsolatosan.

Eljárás anyagává tette a releváns okirati bizonyítékokat, így a rendőri jelentéseket, szemle jegyzőkönyvet, bűnjeljegyzéket, orvosi dokumentációkat, genetikai szakvéleményt.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás döntően megalapozott, mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében felsorolt hibáktól és hiányosságoktól, az a Be. 352.§ (1) bekezdés a.) pontja szerint az iratok tartalma alapján csak kisebb kiegészítésekre, pontosításokra szorul az alábbiak szerint:

- a személyi rész terhelt előéletére vonatkozó része az ítélet 2. oldala utolsó előtti bekezdésében (Pesti Központi Kerületi Bíróság 14.B.X.33.523/1996/2.) javításra szorul, az ítélet alszáma helyesen 24. (ld. ítéletkiadmány bírósági iratok 10. sorszáma alatt)

- ugyanezen oldal utolsó bekezdésében megjelölt Szekszárdi Városi Bíróság által kiszabott szabadságvesztést a vádlott 2002. március 11. napján töltötte le. (erkölcsi bizonyítvány adatai)

- a 3. oldal 3. bekezdését követően a másodfokú bíróság megállapítja azt is, hogy a vádlottat jelen eljárás tárgyát képező cselekmény után is elítélték, a Budapesti II. és III. kerületi Bíróság 2010. február hó 3. napján jogerős 6.B. III. 1991/2009/3. ítéletével a 2009. május hó 11. napján elkövetett garázdaság vétsége miatt 30 nap közérdekű munkára ítélte.

- a 4. oldal 3. bekezdését az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján azzal egészíti ki, hogy a sértettet hastájékon ért három szúrás közepes vagy azt meghaladó erővel történt, míg a mellkas tájékot ért szúrások legalább közepes erejűek voltak.

- az 5. oldal 1. bekezdését azzal egészíti ki ugyancsak az orvosszakértői vélemény alapján, (nyomozati iratok 259. oldala) hogy a hasi műtét során a hasüregben 1 liter folyékony vért találtak, amely miatt a sértett vérátömlesztésre szorult.

- az 5. oldal 6. bekezdését követően a másodfokú bíróság rögzíti azt is, hogy a vádlott a jobb térdén, lábszárán és a jobb könyökhajlatban felületes hámhörzsolást szenvedett. (fogdába történő befogadás előtti orvosi vizsgálat adatai, nyomozati iratok 587. oldal)

Az így kiegészített és pontosított tényállás már minden tekintetben megalapozott és a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság nagyobb részben eleget tett indokolási kötelezettségének is. Ennek során számot adott arról, hogy melyik bizonyítékot, mely részében és miért fogadta el, illetve mely bizonyítékot miért nem tartott elfogadhatónak. Logikus érveléssel adott számot arról, hogy a cselekmény előzményeit illetően miért nem tartotta elfogadhatónak a sértett előadását.

Ugyanakkor az elsőfokú bíróság indokolása kiegészítésre szorul az alábbiakkal:

A vádlott és élettársa tanú1 végig következetes vallomást tettek arról, hogy a virrasztás helyszínére éjszaka érkeztek vonattal. Ezen vallomásukat a kihallgatott tanúk vallomása is megerősítette. (tanú2, tanú3, tanú4, tanú5, tanú6.) Ezt támasztotta alá a térfelügyelő kamerák felvétele (nyomozati iratok 117. oldal). Az utcai kamerán látható volt, hogy a vádlott és élettársa a Vasútállomás felé sietve

távoznak. A Vasútállomásnál lévő kamerán látható volt, hogy megérkeztek, átmennek a síneken, és a község irányába gyalogosan közlekednek.

A bejelentés alapján a rendőrfőnök 05 óra 25 perckor érkezett a helyszínre (nyomozati iratok 47. oldal), és a 07 óra 45 perckor megkezdett helyszíni szemle (nyomozati iratok 61-69. oldal) nem rögzítette, hogy a helyszínen lett volna a sértett által hivatkozott gépkocsi.

Az elsőfokú bíróság azt már rögzítette, hogy tanúvallomások erősítették meg (tanú4, tanú2, tanú3) azt a vádlotti védekezést is, hogy közte és a sértett között vita, veszekedés alakult ki, melyet a sértett provokált. (ítélet 9. oldal utolsó előtti bekezdése) Ugyanakkor a sértett vallomásának értékelése csak a fentiek rögzítésével lehet teljes.

Azt nem vitatta a vádlott, hogy a sértetti felszólításnak eleget téve kiment az udvarra, hogy ott rendezzék a vitát. Ő a rokonai segítségül hívásával fenyegetőző sértett után indult, de megelőzően a konyhaasztalról egy kést vett magához. Vallomásán a későbbiekben a tekintetben módosított, hogy ez egy konyhakés vagy saját bicskája volt-e, melyet zsebébe tett, mielőtt kilépett. Ebben a kérdésben nyomozati, tárgyalási nyilatkozatai, és írásban benyújtott beadványai is ellentmondást tartalmaztak.

Azon vádlotti előadást, hogy a vádlott követte az udvarra induló sértettet, megerősítette tanú4 és tanú1 vallomása is. A kés felvételét azonban tanú4 nem látta, és a tanú1 élettárs is csak a vádlotti előadásból értesült e tényről. A sértettnél - tanú1 élettárs kivételével - más tanú nem látott kést. Ezen bizonyítékok alapján törvényesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor ebben a részében elvetette a vádlott megváltoztatott védekezését és az első gyanúsítotti kihallgatása során tett vallomását fogadta el.

Az elsőfokú bíróság ítélete indokolása során a 8. oldal utolsó bekezdésében csak azt rögzítette, hogy a terhelti nyilatkozatok közül az első gyanúsítotti vallomást fogadja el, de a bizonyítékok értékeléséből egyértelmű, hogy elvetette ennek a vallomásnak az udvaron történt eseményekre vonatkozó, lényegében jogos védelmi helyzetre hivatkozó részét, melyet a vádlott a másodfokú bíróságnak címzett beadványában is megismételt.

Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy az udvaron történt eseményeknek szemtanúja nem volt, ezért a tényállást az ellentétes sértetti és vádlotti állításokra figyelemmel az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján lehetett csak megállapítani, mely cáfolta a vádlotti előadást, kizárta, hogy a sértett sérülései a vádlott által előadott védekező, kaszázó mozdulatoktól vagy a sértettnél a késbe történő belelépésétől keletkeztek volna. Az orvosszakértői vélemény ugyanakkor a sérülések keletkezését illetően a sértetti nyilatkozatot támasztotta alá, miszerint a szúrások először a hasát érték gyors egymásutánban, majd a mellkasát, és a földön fekve is elszenvedett még szúrásokat.

Nincs ellentétben az elsőfokú bíróság által megállapítottakkal az sem, hogy a fogdába befogadás előtti orvosi vizsgálata során a vádlott kisebb hámphorzsolásos sérüléseit rögzítették, mert a sértett, valamint tanú⁴ vallomása és az orvosszakértői vélemény alapján a földön is folyt még a sértett bántalmazása.

Mindezen bizonyítékok tükrében helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság, amikor a jogos védelmi helyzetet elvetette.

A jogos védelmi helyzetre hivatkozás egyéb okból sem lehetett alapos, hiszen a vádlott elfogadta a sértett kihívását, ahogy azt az elsőfokú bíróság is megemlítette a 9. oldal utolsó sorában, és egy késsel ment utána az udvarra. (BH. 2002/171.)

A vádirat tartalmazta a vádlott ölésre utaló kijelentését is, amelyet az elsőfokú bíróság a tényállásban nem állapított meg, de ezt ítéletében nem indokolta. A sértett fentiekben kiegészített ellentmondásos vallomása miatt, amelyet az elsőfokú bíróság is csak azon részleteiben fogadott el, amelyek orvosszakértői véleménnyel is alátámaszthatóak voltak, ezen kijelentés elhangzása egyéb bizonyíték hiányában nem volt megállapítható.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a vádlott bűnösségét a másodfokú bíróság is bizonyítottanak látta.

Az irányadó tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére, és a cselekményt is helyesen minősítette.

Nem osztotta a másodfokú bíróság sem azt a védelmi álláspontot, hogy a cselekmény a Btk. 167.§ szerinti erős felindulásban elkövetett emberölés büntette kísérleteként minősülhet és teljes mértékben egyetértett az elsőfokú bíróság ítélete 10. oldal utolsó és 11. oldal első bekezdésében kifejtett érveléssel. Azt csak annyiban egészíti ki, hogy e bűncselekmény esetén ép lélektani alapon kialakult indulat fennállását a bíróság maga állapítja meg szakértő közreműködése nélkül, és az ilyen alapon létrejött ölési szándék jellemzője, hogy nemcsak erős felindulásban kell kialakulnia, de rögtönösnek is kell lennie. A tényállás alapján sem a tudatbeszűkültség állapot, sem az ölési cselekmény rögtönössége nem volt megállapítható.

A minősítéssel kapcsolatosan kifejti még a másodfokú bíróság, hogy nemcsak a használt eszköz, a sértett testtájékok, de a szúrt sérülések ereje és száma miatt is fel kellett, hogy merüljön a vádlott tudatában a sértett halála bekövetkezésének a lehetősége, és ezt az eredményt kívánva, egyenes szándékkal követte el az ölési cselekményt.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó tényezőket nagyobb részben felsorolta.

További súlyosító körülmény az ittas állapotban történő, büntetőeljárás hatálya alatti elkövetés. Ugyanakkor további enyhítő körülményként kell figyelembe venni a

sértett megbocsátását (8. számú tárgyalási jegyzőkönyv), hogy a vádlott tette után rövid idővel önként jelentkezett a rendőrségen.

Ezen további enyhítő körülmények, valamint azon elsőfokú bíróság által is felsorolt, de nem kellő súllyal figyelembevett tényező súlyának megfelelő értékelésével, hogy az eseménysort a sértett folyamatos provokáló magatartása váltotta ki, amely elől a vádlott a kihívás elfogadásáig igyekezett kitérni, a másodfokú bíróság úgy látta, hogy a büntetési tétel alsó határának megfelelő szabadságvesztés büntetés elégséges a Btk. 37.§-ában írt büntetési célok eléréséhez.

Az elsőfokú bíróság ítélete nem tartalmazza, hogy a terhelt a Btk. 47.§ (2) bekezdés II. fordulata szerint akkor bocsátható feltételes szabadságra, ha büntetése legalább háromnegyed részét kitöltötte.

Tévesen rendelkezett az elsőfokú bíróság a bűnjelként lefoglalt 11. tételszám alatt nyilvántartásba vett kés elkobzásáról. A Btk. 77.§ (1) bekezdése a.) pontja szerint el kell kobozni azt a dolgot, amelyet az elkövetéshez eszközül használtak vagy arra szántak.

A bűnjelként lefoglalt kés nem volt az elkövetés eszköze, a genetikai szakvélemény azon vérgyanús szennyeződést kémiai vérelőpróbával nem mutatott ki, ezért a másodfokú bíróság azt a Be. 155.§ (8) bekezdése alapján megsemmisíteni rendelte, miután az elsőfokú bíróság a lefoglalása megszüntetéséről már rendelkezett az elkobzással egyidejűleg.

Osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntését a bűnügyi költség egy részének államra terhelésével kapcsolatosan is.

A fent írtakra figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság a Be. 361. §-a szerinti nyilvános ülés keretében eljárva a Be. 372.§ (2) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helyes indokainál fogva helybenhagyta.

Az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 99.§ (1) és (2) bekezdése szerint továbbmenőleg beszámította.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a másodfokú bíróság a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján megállapította, a (2) bekezdés alkalmazásával a védői fellebbezés eredményessége miatt a Be. 339.§-a alapján az államra terhelte.

Budapest, 2012. január hó 20. napján

dr. Fatalin Judit s.k.
előadó bíró

dr. Magócsi István s.k. **Zólyominé dr. Törő Erzsébet s.k.**
a tanács elnöke bíró

A Fejér Megyei Bíróság 10.B.243/2010/46. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.166/2011/13. számú ítéletében írt változtatással 2012. év január hó 20. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2012. január hó 20. napján

Dr. Magócsi István s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő